

Адміністративне ПРАВО і ПРОЦЕС

НАУКОВО - ПРАКТИЧНИЙ ЖУРНАЛ
№ 2(16)/2016

Журнал «Адміністративне право і процес» містить результати сучасних наукових досліджень у галузі адміністративного та адміністративного процесуального права України й зарубіжних країн. Дописувачами журналу є провідні українські та європейські вчені, молоді науковці, юристи-практики. Запропонована структура журналу відтворює систему адміністративного права, адміністративного процесуального права, яка відповідає сучасному європейському вченню про сутність і внутрішню побудову цих галузей права.

Для науковців, представників органів державної влади та місцевого самоврядування, юристів-практиків, а також студентів юридичних факультетів та вищих навчальних закладів юридичного спрямування.

Видається чотири рази на рік
Засновано 2012 року

Визнано Міністерством освіти і науки України науковим фаховим виданням
Наказ про включення до Переліку наукових фахових видань України № 1609 від 21.11.2013

Журнал внесений до Index Copernicus International, CiteFactor, Research Bible

Адреса редакційної колегії:

*вул. Володимирська, 60,
м. Київ, 01601, Київ, Україна*

Тел. відповідального секретаря:
(044) 239 34 94

e-mail: admin.pravo@ukr.net

Затверджено:

Вченою радою юридичного факультету 27.05.16 (протокол № 9)

Зареєстровано:

Державною реєстраційною службою України.

Свідоцтво про державну реєстрацію – КВ № 18863–7663 Р від 28.04.12

Засновник та видавець:

Київський національний університет імені Тараса Шевченка, Видавничо-поліграфічний центр «Київський університет».

Свідоцтво внесено до Державного реєстру ДК № 1103 від 31.10.02 р.

Адреса видавця:

*01601, Київ, б-р Шевченка, 14,
кімн. 43; тел. (044) 239 32 22;
факс (044) 239 31 28*

Редакційна рада

Гриченко І. С.	доктор юридичних наук, професор (головний редактор)
Бевзенко В. М.	доктор юридичних наук, професор (заступник головного редактора)
Мельник Р. С.	доктор юридичних наук, професор (заступник головного редактора)
Пухтецька А. А.	кандидат юридичних наук (відповідальний секретар)
Берlach А. І.	доктор юридичних наук, професор
Вавринюк А. А.	доктор історичних наук, професор
Голосніченко І. П.	доктор юридичних наук, професор
Гуржій Т. О.	доктор юридичних наук, старший науковий співробітник
Діхтієвський П. В.	доктор юридичних наук, професор
Калаєнов Д. П.	доктор юридичних наук, професор
Коломоєць Т. О.	доктор юридичних наук, професор
Колпаков В. К.	доктор юридичних наук, професор
Комзюк А. Т.	доктор юридичних наук, професор
Кузніченко С. О.	доктор юридичних наук, професор
Лук'янець Д. М.	доктор юридичних наук, професор
Мани Т.	доктор юридичних наук, професор
Незгода А.	доктор юридичних наук, професор
Остапенко О. І.	доктор юридичних наук, професор
Приймаченко Д. В.	доктор юридичних наук, професор
Селіванов А. О.	доктор юридичних наук, професор
Старілов Ю. М.	доктор юридичних наук, професор
Чуприс О. І.	доктор юридичних наук, професор
Шлоєр Б.	доктор права, професор
Ярмакі Х. П.	доктор юридичних наук, професор

Кравченко М. Г.

Адаптація законодавства України до законодавства ЄС:
сучасний стан, проблеми та перспективи 137

Мяснянкін К. А.

Взаємодія територіальних підрозділів державної служби України
з надзвичайних ситуацій з органами публічної влади
і недержавними інституціями 147

ІСТОРІЯ ВІТЧИЗНЯНОГО ПРАВА

Макарчук В. В.

Теоретико-правовий дискурс щодо правового статусу
реєстрового козацтва 154

ЗАРУБІЖНІ АВТОРИ

Joanna Niedojadlo

A comparative look at tax avoidance and it's distinction from tax
saving and tax planning in continental and common law system 163

Івона Коза

Інноваційність головною причиною ефективності польських
місцевих громад. Приклад північного і північно-західного регіонів 174

Сивец С. М.

Об отдельных аспектах оптимизации предметов ведения
и полномочий, а также совершенствования нормотворческой
деятельности республиканских и местных органов
государственного управления в социальной сфере 191

До уваги авторів 206

Вниманию авторов 207

For authors 208

Do uwagi autorów 209

ТЕОРЕТИКО-ПРАВОВИЙ ДИСКУРС ЩОДО ПРАВОВОГО СТАТУСУ РЕЄСТРОВОГО КОЗАЦТВА

У статті комплексно проаналізовано в контексті теоретико-правового дискурсу поняття «правовий статус» від започаткування його самостійного тлумачення в 1960-х роках до трансформації в сучасній українській та зарубіжній теоретико-правовій науці. Стверджується, що правовий статус реєстрового козацтва передбачає подвійний характер його виявлення, зокрема, з'ясування статусу козацтва як військової корпорації, а з іншого боку, як фізичної особи — реєстрового козака. Розкрито зміст тогочасного розуміння правового статусу цієї соціальної категорії через можливість реалізації «прав» «свобод» та «привілеїв» як фізичної особи, так і юридичної особи — усього реєстрового козацтва.

Ключові слова: правовий статус, реєстрове козацтво, козацькі права, привілеї, вольності.

**Макарчук Віталій
Володимирович,**

*аспірант кафедри
історії права
та держави
юридичного
факультету
Київського
національного
університету імені
Тараса Шевченка,
магістр права*

Будь-яке суспільство може успішно розвиватися тільки опираючись на чітко позначені цілі та науково вивірену модель суспільного устрою. Сьогодення України характеризується відсутністю в повній мірі чіткого уявлення про контури суспільства, котре необхідно побудувати в Україні. Зокрема, зроблені тільки перші кроки, які чітко репрезентують позицію держави щодо правового статусу громадянина в умовах демократичного суспільства.

Зазначене свідчить про нагальну потребу щодо дослідження накопиченого історико-правового матеріалу в контексті теоретико-правового дискурсу правового статусу певної соціальної категорії. За таких обставин доцільно звернутися до багатовікового історико-правового досвіду нашого минулого, особливо ж — до періоду національно-визвольних змагань на українських землях XVI – XVII ст.ст., а зокрема появи нового прогресивного суспільного стану українського суспільства — козацтва, яке у 1572 р. отримало правову легітимізацію, отримавши статус реєстрового козацтва. Теоретико-правовий дискурс щодо правового статусу цього суспільного стану може допомогти вирішити поставлене наукове завдання і є важливим та значущим для подальшого розвитку історико-правової науки.

Слід наголосити, що проблематика правового статусу певної соціальної категорії в контексті історико-правової науки не дістала свого комплексного вирішення. Аналіз праць істориків і теоретиків права, зокрема О. М. Апановича, М. П. Василенка, В. М. Горобця, І. М. Грозовського, М. С. Грушевського, О. І. Гуржія, В. А. Дядиченка, М. С. Кельмана, В. В. Кривошея, І. П. Крип'якевича, В. О. Котюка, Ю. А. Мицика, Л. О. Окіншевича, А. Й. Пашука, В. І. Сергійчука, М. Є. Слабченка, О. Ф. Скакун, А. П. Ткача, Ф. А. Щербини, Д. І. Яворницького та інших, доводить, що вони не мали характеру комплексних розвідок із залученням теоретико-правових аспектів правового статусу реєстрового козацтва, в основному вони стосувалися дослідження виникнення козацтва, козацького звичаєвого права та органів влади Запорізької Січі. З огляду на викладене, можна стверджувати, що існує істотна прогалина у вітчизняній історико-правовій науці, яка обумовлює актуальність та практичну значимість проблеми, поставленої в статті.

Метою статті є теоретико-правовий аналіз поняття «правовий статус» у контексті дослідження правового статусу реєстрового козацтва.

Відповідно до мети, можна сформулювати наступні завдання:

- проаналізувати еволюцію та провести теоретико-правовий аналіз поняття «правовий статус»;
- охарактеризувати правовий статус реєстрового козацтва крізь подвійний характер його виявлення;
- з'ясувати аспекти співвідношення між сучасним розумінням поняття

«правовий статус» реєстрового козацтва та козацькими правами та вольностями доби середньовіччя.

Слід зазначити, що категорія «правовий статус» порівняно недавно з'явилася в юридичній науковій літературі. Приблизно до 1960-х років радянські дослідники його отожднювали з правоздатністю, вона не розглядалася як окрема правова категорія. Сучасний український теоретик права О. Скакун позицію вчених доби соціалізму пояснювала тим, що, мовляв, «правовий статус і правоздатність виникають і припиняються в суб'єкта одночасно, що вони є однаковою мірою невідчужувані, відповідно їхня подібність є підставою для отожднення» [1, с. 386].

З часом із розвитком правової думки в 1980-х роках категорія «правовий статус» почала достатньо широко розроблятися в теоретико-правовій літературі радянської доби, сформувалася як проблема і як одне з ключових понять у загальній теорії держави і права, а також в інших галузях юридичної науки. Звичайно, така трансформація була пов'язана з періодом горбачовської «перебудови», коли в умовах припинення «холодної війни», ліквідації самоізоляції радянського Союзу та країн так званого соціалістичного табору, під впливом орієнтації на загальнолюдські цінності, в основі яких перебувають права і свободи, поглиблюється інтерес до фундаментальних прав людини як пріоритетного явища в системі визначення критерію цивілізованості держави та суспільства.

У сучасній юридичній літературі поняття «правовий статус» не

набуло однозначного тлумачення і продовжує залишатися дискусійним. Констатуємо його достатньо широке, різнопланове використання, що вживається в різноманітних словесних конструкціях для позначення різного роду правових явищ. Досі означення словосполучення не має сталого та однозначного використання в теоретично-правових дослідженнях, у законотворчій і правозастосовній практиці тлумачиться по-різному. Відтак, вбачаємо за необхідне зупинитися на окремих із них.

Отож, термін «статус» використовується в таких словосполученнях, як «юридичний статус», «правовий статус», «соціальний чи фактичний статус» [2, с. 64]. Подекуди така розбіжність понять, категорій, дефініцій спричинена різноманітним розумінням права, що стало наріжним каменем протистояння відомих наукових шкіл, таких як позитивістської, соціологічної юриспруденції, природно-правового спрямування тощо. Наукові дискусії ніколи не були відірвані від реального соціального життя, адже офіційно визнана правова доктрина, що базується на тому чи іншому розумінні права, стає тим фундаментом, на якому відбувається розбудова законодавчої системи і здійснюється правозастосовна практика.

У теоретико-правовій літературі досі не існує єдиної думки щодо відповідності чи взаємозаперечуваності таких понять як «правовий статус» та «правове становище». Особливо гарячі дискусії щодо цього тривають у середовищі російських науковців та дослідників. Так, О. Кутафін і Є. Козлова наполягають на тому,

що нинішній стан розвитку юридичної науки дає підстави не обмежуватися лише аналізом прав, свобод і обов'язків, тобто правовим статусом суб'єкта при дослідженні проблеми місця суб'єкта правового спілкування в суспільстві та державі. Вони пропонують включити до об'єкту аналізу й інші інститути, а саме: інститут громадянства, правосуб'єктність, гарантії, відповідальність. Сукупність перелічених правових явищ, на їхню думку, і утворює комплексну правову категорію — правове становище суб'єкта [3, с. 94].

Між тим, такі російські учені, як С. Алексєєв, Н. Вітрук, не вбачають істотних відмінностей між термінами «правовий статус» і «правове становище», розглядаючи їх як синонімічні поняття. Такої позиції дотримується відомий нам автор Н. Матузов, який ще в кінці 1980-х років у своїй роботі «Правовая система и личность» прямо заявляв про тотожність аналізованих дефініцій [4, с. 52]. Л. Воєводін розділяє вказану точку зору, зазначаючи, що обидва терміни, по-суті, означають однакове явище — місце людини в суспільному виробництві й розподілі, в управлінні справами суспільства та держави, у сфері приватного життя, особистої безпеки. На думку автора, спроба розділити поняття «правовий статус» і «правове становище», «влити у них різноманітний зміст» жодним чином не змінюють розуміння обговорюваної проблеми [5, с. 50].

В українській теоретико-правовій науці розбіжностей щодо розуміння сутності терміна «правовий статус» значно менше. Юридична

енциклопедія в особі авторів статті, що розкриває поняття «правовий статус», Ю. Шемшученка та Н. Пархоменко, визначають його через сукупність прав і обов'язків фізичних і юридичних осіб. Правовий статус юридичних осіб, стверджують дослідники, визначається через їхню компетенцію, тобто права і обов'язки цих осіб, зафіксованих у законодавстві. У концентрованому вигляді правовий статус відображається в законах, положеннях, статутах та інших нормативно-правових актах про ці органи, підприємства, установи та організації [6, с. 44]. Як бачимо, знані в Україні теоретики права включають до структури правового статусу лише права та обов'язки, відповідно, усі інші елементи в цій конструкції є вторинними. У свою чергу, вітчизняний дослідник М. Кельман вважає, що свободи мають бути наріжним елементом аналізованого нами правового явища [7, с. 220].

Українська дослідниця О. Скакун розширила горизонти суб'єктності поняття «правовий статус», резонно включивши до них не лише фізичних і юридичних осіб, а ще й народ та державу. При цьому під правовим статусом особи теоретик права бачить систему закріплених у нормативно-правових актах і гарантованих державою прав, свобод, обов'язків, відповідальності, відповідно до яких індивід як суб'єкт права (тобто як такий, що має правосуб'єктність) координує своє поведінку в суспільстві. Крім того, автор вважає, що поняття «правовий статус особи» і «правове становище особи» є рівнозначними [1, с. 402].

Є певна спорідненість між визначенням правового статусу, запропонованим О. Скакун, з одного боку, і С. Бобровник, з другого. Остання визначає правовий статус як систему законодавчо встановлених та гарантованих державою прав, свобод, законних інтересів та обов'язків особи. При цьому в подальшому викладі автор аналізує всі вищеназвані нею елементи структури правового статусу [8, с. 78–80].

Сучасний вітчизняний теоретик права В. Котюк також не уникнув власного визначення та аналізу дефініції «правовий статус». Він також визначає цю юридичну категорію через три елементи правового статусу особи — права, свободи та обов'язки. Відмітною рисою авторського бачення змістового наповнення поняття стала присутність у ньому елементів природно-правового підходу, а саме: «Правовий статус особи може бути також обумовлений природними правами і обов'язками людини, які не закріплені в законодавстві, але входять до суб'єктивних прав і обов'язків особи» [9, с. 100]. Із цим твердженням вченого важко не погодитися, якщо взяти до уваги предмет нашого дослідження, а саме — правовий статус реєстрового козацтва. Не секрет, що окрім законодавчих положень, військовий побут реєстровців визначався приписами козацького звичаєвого права, тобто тими неписаними нормами, які передавалися з одного покоління українського лицарського стану до іншого. Їхнє широке і повсюдне застосування стало важливим елементом правової свідомості реєстрового, і не тільки, козацтва.

Аналіз правового статусу реєстрового козацтва передбачає подвійний характер виявлення, власне, правового статусу. З одного боку, проблема передбачає з'ясування правового статусу всього реєстрового козацтва як військової корпорації, а з іншого — фізичної особи, тобто реєстрового козака. Слід сказати, що звернення до історичного минулого в частині з'ясування правового статусу реєстрового козацтва дає нам право користуватися напрацьованою сучасною теоретично- та історично-правовою термінологією, однак нами досліджувана епоха не мала у своєму вжитку сучасних понять та словосполучень. Категорія «правовий статус» є інтегрованим явищем здебільшого нинішньої правової дійсності. Вона притаманна конституційно-правовим відносинам, фігурує в цивільному, зустрічається в адміністративному праві, тобто є дефініцією міжгалузевою. У середньовічному національному правовому просторі, зокрема, у договірних (зобов'язальних) відносинах, витали такі терміни, як «права та вольності», що, фактично, означали сучасний термін «правовий статус». Їх ми зустрічаємо в документальних джерелах епохи, у тому числі і в контексті реєстрового козацтва: у відомій грамоті Стефана Баторія 1578 р., у договорах між польською владою і повсталим українським козацтвом першої половини XVII ст., де основною вимогою було збільшення кількості реєстрового козацтва, між українськими гетьманами і московськими царями впродовж другої половини XVII – початку XVIII ст.

Не маючи своєї державності, будучи тривалий час у складі інших євразійських держав, український народ знаходив можливість для формування власної ідеї, що відобразилася на рівні національної правосвідомості, знайшовши відтворення в понятті «вольності». Саме в цьому слові приховувався той суспільний ідеал українського народу, моральною основою якого були ще далеко не визрілі та не кристалізовані уявлення про власну державу і національне право.

Хоча поняття «вольності» має не тільки юридичний, а й соціально-економічний зміст, воно є значно ширшим за поняття «права і свободи», які мають скоріше юридичний зміст. Використання терміна «вольності» в українській правовій літературі має специфічні ознаки, які не схожі на звичні поняття «права», «свободи», «привілеї». «Вольності» є поняттям, що показує принципи життя суспільства, у якому істотно зменшено державний примус. Історично існуюче поняття «вольності», у наш час найбільш наближене до нього є поняття «суспільно-політичні ідеї та уявлення». Відповідно до «Великого тлумачного словника сучасної української мови» під ідеями розуміють поняття, що відображають дійсність у свідомості людини та виражають її ставлення до навколишнього світу [10, с. 394]. У свою чергу, уявлення це: 1) розуміння чого-небудь, знання чого-небудь, яке ґрунтується на досвіді, одержаних відомостях, певних даних тощо; 2) чуттєво-наочний образ, що зберігається і відтворюється у свідомості людини поза безпосереднім впливом на органи

чуття оточуючим середовищем [10, с. 1312].

Поняття «вольності» зазнало динамічного розвитку: від особистих та станових вольностей до занепаду «вольностей» як пережитку минулого внаслідок жовтневого перевороту та встановлення радянської влади в Україні у першій третині ХХ ст. У зв'язку з декларуванням безкласового суспільства «вольності» втратили соціальну доцільність і в подальшому не використовувалися, а в радянській державі набули навіть протиправного характеру.

Козацька старшина в епоху, що нами досліджується, насамперед бажала підтвердження своїх попередніх вольностей. Так, у «Проханні малоросійського шляхетства 1764 р.» заявлялося, що козаки «всепіддано ... просимо підтвердити всі колишні права, узвичаєння, привілеї, вольності й переваги...» [11, с. 89].

Верхівка козаків українських нічим не відрізнялася від аристократії Центральної Європи. І ті, і інші розуміли власний правовий статус як реалізацію власних «свобод», «привілеїв» тощо. Сприйняття інститутів самоврядування, судочинства, юридичної відповідальності було близьким до інших країн Центральної Європи. Регулювання правовідносин в Українській гетьманській державі (Війську Запорозькому) здійснювалося за Литовськими статутами для козаків та, відповідно, Саксонським зерцалом для міщан. За висловом канадського дослідника українського походження О. Субтельного, еліти Центральної Європи, до яких відносилася і українська козацька верхівка,

мали спільні цінності та мали за ідеал — «золоті вольності» польської шляхти [12, с. 50]. Дослідник ХІХ ст. О. Лазаревський також не заперечував проти того, що підкріплення власних правових позицій щодо своєї легітимності, козацька верхівка супроводжувала посиленнями на Литовські Статути та підтвердженнями щодо «прав та вольностей, як з віків були» [13, с. 17].

Після завершення Національно-Визвольної війни 1648–1654 рр. представники різних суспільних станів не мали спільного розуміння сутності понять «привілеї» та «вольності», адже вони виходили з власного правового статусу. «В очах нової шляхти, — констатує Директор Канадського інституту українських студій Зенон Когут, — права Гетьманщини були невід'ємними від їхніх прав та соціального ладу» [14, с. 64]. Тому, як стверджує дослідник І. Дзира, «...на середину ХVІІІ ст. у національній свідомості мешканців Гетьманщини існувала достатньо стійка та глибоко вкорінена система «прав і вольностей», обґрунтованих законодавством та зміцнених історичною традицією». «Незважаючи на деяку смислову нечіткість, — продовжує науковець, — поняття «прав і вольностей» увібрало в себе як юридично конкретні принципи соціально-економічних та правових прерогатив, так і морально-етичні й світоглядні категорії» [15, с. 269].

Означені вище нами правові категорії також потребують свого наукового пояснення. Так, на думку зарубіжного теоретика права Д. Холта, rights (права) є ширшим поняттям, ніж

liberties (вольності), оскільки «права-ми» можна користуватись за звичаєм, у той час як «вольності» більше схожі на привілеї, що надаються [16, с. 205]. Перше систематичне тлумачення поняття «прав» було здійснене В. Хохфельдом (1879 – 1918). Він стверджував, що слово right (право) використовується як родове поняття та означає будь-який вид юридичної переваги, а саме, claim (вимога, претензія), privilege (привілей), power (здатність, можливість) чи immunity (пільга). У найвужчому сенсі, відповідно до В. Хохфельда, термін right (право) співвідноситься з терміном duty (обов'язок), і найближчим синонімом його є claim (вимога, претензія) [17, с. 71]. Попередниками ж слова «права» (англ. rights) були категорії «вольності» (англ. liberties) та «привілеї» (англ. franchises). Окремі філософи навіть ототожнювали ці терміни. Так, Т. Гоббс вказував на подекуди змішування латинських термінів «Jus» і «Lex», англійською «Right» і «Law» (укр. «право» і «закон»), хоч їх слід розрізняти, позаяк Right (право) полягає в свободі щось робити чи утримуватися від чогось, у той час як Law (закон) обмежує та зобов'язує. Отже, Law і Right (закон і право) відрізняються так само, як Obligation і Liberty (обов'язок і воля) [18, с. 117].

З огляду на висловлене, слід вживати як досягнення сучасного категорійно-понятійного апарату, так і конкретно-історичні підходи до висвітлення означеного правового явища.

Таким чином, вважаємо цілком слушним використання терміна «правовий статус» з метою дослідження сукупності прав та обов'язків

реєстрового козацтва як юридичної особи та реєстрових козаків та їхніх військових начальників і командирів, яким владою надавалися індивідуальні привілеї як фізичним особам. Правовий статус одних та інших визначається через їхню компетенцію, тобто права, свободи та обов'язки, зафіксовані в законодавстві країн, які використовували реєстрових козаків як військову одиницю, а також у звичаєвих нормах, які українські лицарі застосовували у своєму щоденному військовому житті та побуті.

Список використаних джерел:

1. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: [підручник] / О. Ф. Скакун. — Харків: Консум, 2001. — 656 с.
2. Стремоухов А. В. Правовая защита человека / А. В. Стремоухов. — СПб.: Изд-во Санкт-Петербургского гуманитарного университета профсоюзов, 2007. — 312 с.
3. Кутафин О. Е., Козлова Е. И. Конституционное право Российской Федерации: [учебник] / О. Е. Кутафин, Е. И. Козлова. — М.: Юрист, 1995. — 480 с.
4. Матузов Н. И. Правовая система и личность / Н. И. Матузов. — Саратов: Изд-во Саратовского ун-та, 1987. — 294 с.
5. Воеводин Л. Д. Юридический статус личности в России: учеб. Пособие / Л. Д. Воеводин. — М.: Инфра-норма, 1997. — 304 с.
6. Юридична енциклопедія: В 6 т. / Редкол.: Ю. С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. — К.: «Українська енциклопедія», 2003. — Т. 5: П-С. — 733 с.
7. Кельман М. С. Теорія держави: [навч. посібник] / М. С. Кельман. — Тернопіль: ТзОВ «Поліграфіст», 1997. — 330 с.

8. Теорія держави і права : Академічний курс : [підручник] / О. В. Зайчук, Н. М. Оніщенко, С. Бобровник. — Київ : Юрінком Інтер, 2008. — 688 с.
9. Котюк В. О. Теорія права : курс лекцій [навчальний посібник для юридичних факультетів вузів] / В. О. Котюк. — К. : Вентурі, 1996. — 208 с.
10. Великий тлумачний словник сучасної української мови / [головн. ред. В. Т. Бусел]. — К.: ВТФ «Перун», 2004. — 1412 с.
11. Прошение малороссийского шляхетства и старшин вместе с гетманом о восстановлении разных старинных прав Малороссии (1763 г.) // Український історичний журнал. — 1993. — № 7–8. — С. 88–101.
12. Subtelny O. Domination of Eastern Europe. Native, Nobilities and Foreign Absolutism, 1500–1715 / O. Subtelny. — Kingston and Montreal, 1986. — 270 p.
13. Лазаревский А. М. Малороссийские посполитые крестьяне (1648 – 1783) / А. М. Лазаревский. — К.: Киевская Старина, 1908. — 108 с.
14. Когут З. Російський централізм і українська автономія. Ліквідація Гетьманщини 1760–1830 / З. Когут. — К.: Основи, 1996. — 317 с.
15. Дзира І. Я. Козацьке літописання 30 х – 80 х рр. XVIII ст.: джерелознавчий та історіографічний аспекти / І. Я. Дзира. — К.: Інститут історії України НАН України, 2006. — 567 с.
16. Holt J. C. Magna Carta and Medieval Government / J. C. Holt — Lnd., Ronceverte: Hambledon Press, 1985. — 205 p.
17. Hohfeld W. N. Fundamental Legal Conceptions as Applied in Judicial Reasoning / W. N. Hohfeld. — Westport: Greenwood Press, 1978. — 524 p.
18. The English Works of Thomas Hobbes. — 1839. — V. 3. — 417 p.

Макарчук В. В. Теоретико-правовий дискурс относительно правового статусу реєстрового казачества

В статтє комплексно проаналізовано в контекстє теоретико-правового дискурсу поняттє «правового статусу» от моменту єго самостоятельной трактовки в 1960-х годах к изменению в понимании этого понятия в период перестройки и в современной русской и украинской теоретико-правовой науке. Отноительно правового статусу реєстрового казачества, то предусматривается двойной характер єго выявленя, в частной выяснения статусу казачества как военной корпорации, а с другой стороны, как физического лица — реєстрового казака. При этом раскрыто содержание тогдашнего понимания правового статусу этой социальной категории через возможность реализации собственных «прав» «свобод» и «привилегий», и тому подобное.

Ключевые слова: правовой статус, реєстровое казачество, казацкие права, привилегии и вольности.

Makarchuk V. V. Theoretical legislative discourse in the legal status of Registered Cossacks

The paper gives, in the context of theoretical legislative discourse, a comprehensive analysis of the legal status concept from the date of its independent definition in the 1960-s, when Soviet scientists identified it with the legal authority and did not consider it to be a law category, till the changes in the perestroika period, when the legal status category was developed profoundly in Theoretical Law literature and it became one of the key concepts in General theory of Law as well as in other fields of Law.

«Legal status» concept has not been treated univocally in modern Law papers and it still remains controversial.

The legal status of Cossacks can be treated ambivalently, particularly in terms of its status as a military corporation on the one hand, and, on the other hand, as an individual Registered Cossack. Herewith, the category of «legal status» is mentioned to be an integrated phenomenon of modern law reality mainly. It is used in Constitutional law relationships, can be related to civil and administrative law, i.e. is an interdisciplinary notion. The Medieval national law science, particularly contractual (obligation) relationships, used the terms of «rights and freedoms» which, in fact, denoted modern term of «legal status». They are found in some documents of the epoch, including the context of Registered Cossacks. Thus, it is found in a well-known Chart by Stephan Batoriy, 1578, in the agreements of XVII century between Polish authorities and the revolted Ukrainian Cossacks where the basic demand was increase in Registered Cossacks number and in agreements between Ukrainian hetmans and Russian tsars of the late XVII-early XVIII centuries.

The notion of «freedoms» undergone a dynamic development from personal and status freedoms to their decadency as a holdover due to the Great October revolution and setting the Soviet authority in Ukraine in the early XX century.

Cossacks commanders of the researched epoch strived, above all things, for confirming their previous freedoms while Cossacks governors did not differ much from that the Central Europe aristocracy since both treated their personal legal status as realization of their personal «freedoms» and «privileges».

Thus, we consider applying the «legal status» term appropriate in studying the set of rights and freedoms of Registered Cossacks and individual Cossacks as a legal entity and their commanders who were given by the authorities some individual privileges as individual entities.

Legal status of both Cossacks and their commanders is defined through their competency. i.e. obligations, rights and freedoms prescript in the legislation of the countries which used Registered Cossacks as a military unit as well as in the customary rules Ukrainians Cossacks used in their everyday military life.

Key words: legal status, Registered Cossacks, Cossacks' rights, privileges and freedoms.

Стаття надійшла до друку 2016 р.